

- Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że jest właściwy do rozstrzygnięcia sporu na podstawie art. 263 i 268 TFUE;
- Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, badając żądania KF w odniesieniu do prowadzenia dochodzenia administracyjnego;
- Sąd naruszył prawo przy wykładni art. 1 załącznika IX do regulaminu pracowniczego Satcen oraz pojęcia prawa do obrony.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione
(Włochy) w dniu 10 stycznia 2019 r. — A.m.a. — Azienda Municipale Ambiente SpA/Consorzio Laziale
Rifiuti — Co.La.Ri.**

(Sprawa C-15/19)

(2019/C 164/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną: A.m.a. — Azienda Municipale Ambiente SpA

Druga strona postępowania: Consorzio Laziale Rifiuti — Co.La.Ri.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodna z art. 10 i 14 dyrektywy 1999/31 ⁽¹⁾ wykładnia sądu apelacyjnego dopuszczająca retroaktywne stosowanie art. 15 i 17 dekretu ustawodawczego 36/2003, transponującego te przepisy [prawa Unii] do prawa krajowego, czego skutkiem jest bezwarunkowe podporządkowanie istniejących i posiadających zezwolenie na działalność składowisk odpadów nałożonym w niej zobowiązaniom, w szczególności w odniesieniu do przedłużenia okresu zarządzania poeksploatacyjnego z 10 do 30 lat?
- 2) Czy, w szczególności — w świetle art. 10 i 14 dyrektywy 1999/31, zgodnie z którymi państwa członkowskie podejmują odpowiedzialnie „środki mające na celu zapewnienie, że wszystkie koszty związane z ustanowieniem i działalnością składowiska odpadów, o ile to możliwe, wraz z kosztem zabezpieczenia finansowego lub jego odpowiednika określonego w art. 8 lit. a) pkt iv) oraz szacunkowe koszty zamknięcia i poeksploatacyjnego nadzoru nad składowiskiem przez okres co najmniej 30 lat, zostały uwzględnione w cenie, którą będzie pobierał podmiot zajmujący się składowaniem w tym miejscu jakichkolwiek odpadów” oraz „środki, aby składowiska odpadów, które posiadają zezwolenia lub które już działają w czasie transpozycji niniejszej dyrektywy, nie mogły kontynuować działań” — jest z nimi zgodna wykładnia sądu apelacyjnego, zgodnie z którą art. 15 i 17 dekretu ustawodawczego 36/2003 znajdują zastosowanie do istniejących i posiadających zezwolenie na działalność składowisk odpadów, jakkolwiek w wykonaniu tak nałożonych zobowiązań, również w odniesieniu do tych składowisk art. 17 ogranicza środki wykonawcze do wprowadzenia okresu przejściowego i nie przewiduje żadnego środka w celu ograniczenia skutków finansowych jakie takie przedłużenie wywiera na „posiadacza”?

- 3) Czy jest zgodna z art. 10 i 14 dyrektywy 1999/31 wykładnia sądu apelacyjnego, zgodnie z którą wskazane art. 15 i 17 dekretu ustawodawczego 36/2003 znajdują zastosowanie do istniejących i posiadających zezwolenie na działalność składowisk odpadów, także w odniesieniu do obciążeń finansowych wynikających z nałożonych w ten sposób zobowiązań, a w szczególności z przedłużenia zarządzania poeksploatacyjnego z 10 do 30 lat, co stanowi obciążenie dla „posiadacza”, sankcjonując tym samym zmianę na niekorzyść tego ostatniego w zakresie opłat uzgodnionych w zawartych umowach regulujących unieszkodliwianie odpadów?
- 4) Wreszcie, czy jest zgodna z art. 10 i 14 dyrektywy 1999/31 wykładnia sądu apelacyjnego, zgodnie z którą wskazane art. 15 i 17 dekretu ustawodawczego 36/2003 znajdują zastosowanie do istniejących i posiadających zezwolenie na działalność składowisk odpadów, także w odniesieniu do obciążeń finansowych wynikających z nałożonych w ten sposób zobowiązań, a w szczególności z przedłużenia zarządzania poeksploatacyjnego z 10 do 30 lat, biorąc pod uwagę, że do celów ich określenia należy wziąć pod uwagę nie tylko odpady składowane od dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych, ale również te, które były już składowane wcześniej?

(¹) Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. 1999, L 182, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Krakowie (Polska)
w dniu 2 stycznia 2019 r. — VL przeciwko Szpitalowi Klinicznemu im. dra J. Babińskiego Samodzielny
Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Krakowie**

(Sprawa C-16/19)

(2019/C 164/11)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Krakowie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VL

Strona pozwana: Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Krakowie

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 dyrektywy 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 roku ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (¹) powinien być rozumiany w ten sposób, że jedną z form naruszenia zasady równego traktowania